
Bat Nha: Het heilige vuur aanwakkeren

Thay's brief aan de Bat Nha monniken en nonnen, vervolg.

Originele Engelse versie:

[Bat Nha: Rekindling the Sacred Fire | Plum Village](#)

Blue Cliff Monastery, 21 Oktober 2009

Gisteren was er in de *Great Harmony* meditatiehal van het *Blue Cliff Monastery* een ordinatieceremonie voor twee jonge mensen, waarvan de ene al was afgestudeerd als tandarts en de andere als bedrijfskundige. Zij zijn nu zusters Chan Lan Nghiem (Ware Pracht van Liefde) en Chan Manh Nghiem (Ware Pracht van Begin, m.a.w. met de Beginnersgeest). Deze twee zusters hadden de mogelijkheid om de voorschriften en omgangsvormen te leren van Thay gedurende de hele week voor hun inwijdingsdatum. Zij zijn toegelaten als permanente inwoners van de White Crane Hamlet in het Blue Cliff klooster.

Toen Thay het hoofd van deze zusters kaalschoor, heeft hij van harte gebeden dat zij hun beginnersgeest gedurende hun hele monastieke leven zouden kunnen behouden. Wie de beginnersgeest kan behouden zal zeker slagen. Er zijn er die succesvol beoefenen en er zijn er die dat niet doen. Wanneer kloosterlingen de juiste manier van beoefening niet kennen, kunnen ze hun integriteit verliezen wanneer ze respect en geschenken ontvangen van leken. Daarom is het eerste advies dat Thay aan een net ingewijde groep jonge mensen geeft om zeer voorzichtig om te springen met het respect en de geschenken van lekenbeoefenaars.

Door de monnikspij aan te doen worden wij het symbool van de Drie Juwelen, te weten de Boeddha, de Dharma en de Sangha. Wij vertegenwoordigen het Juweel van de sangha. In het Juweel van de sangha zitten het Dharma-juweel en het Boeddha-juweel vervat. Vanwege deze reden willen leken-beoefenaars, bij het zien van een broeder of zuster, eer betuigen aan deze Juwelen door geschenken aan te bieden en te buigen voor die broeder of zuster.

Hoe moet een net ingewijde monnik of non oefenen wanneer iemand voor hem of haar komt buigen? We hebben de neiging te denken: "Alsjeblieft, buig niet voor mij, want ik ben nog maar pas geordineerd, ik heb nog geen verdiensten of deugden om respect voor te betuigen." Wanneer we dat op deze manier afwijzen raakt die leken-beoefenaar de mogelijkheid kwijt om zijn/haar eerbied voor de Drie Juwelen uit te drukken. Daarom moeten we, in plaats daarvan, heel stil zitten, onze adem volgen en denken: "Deze persoon betuigt zijn/haar eerbied voor de Drie Juwelen, niet voor mijn ego. Ik moet stil zitten zodat deze persoon de aarde kan aanraken. Hij/zij buigt voor de Drie Juwelen en niet voor mij." Wanneer we op deze manier beoefenen, zullen we veilig zijn en wordt onze nederigheid beschermd. In het andere geval worden we gecorrumpeerd. We worden gecorrumpeerd, omdat we de indruk hebben dat wij het voorwerp zijn van verering. Het is als met de nationale vlag – die is niet meer dan een stuk stof. Wanneer mensen een groet uitbrengen aan de vlag, groeten ze een land, niet een stuk stof. Als dat stuk stof denkt dat het het voorwerp is van de groet, is het een vergissing.

Thay houdt er zelf ook niet van om mensen voor hem te laten buigen of de aarde te laten aanraken. Maar Thay moet oefenen zo te zitten dat mensen de aarde kunnen aanraken. De aarde aanraken is een belangrijke beoefening voor leken-beoefenaars en daarom moeten we met bewuste aandacht zitten en de Drie Juwelen vertegenwoordigen. Als we op die manier kunnen oefenen, kan de persoon die de aarde aanraakt zijn/haar eerbied voor de Drie Juwelen voeden, en kunnen wij op onze beurt onze nederigheid voeden. Wanneer we niet oefenen worden we slachtoffers van het respect en komt ons kloosterleven in het gedrang. Jullie Grootvader Monnik, Patriarch Thanh Quy, bezat grote nederigheid. Het lag ook in zijn natuur om het niet prettig te vinden dat mensen voor hem neerbogen, maar omdat hij een leraar was stond Grootvader Monnik het hen toe. Toen de Eerwaarde Chi Niem een stoepa bouwde voor Grootvader Monnik, gaf Grootvader Monnik hem de instructie om een standbeeld van de Boeddha op de top van de stoepa te bouwen. De bedoeling van Grootvader Monnik was dat, wanneer later mensen naar daar kwamen om de aarde aan te raken, ze op die manier hun eerbied voor de Boeddha zouden uiten in plaats van voor Grootvader Monnik zelf. Iedereen kent dit verhaal in onze voorouderlijke tempel Tu Hieu. Wij, leraar en leerling, moeten van deze bescheiden houding van Patriarch Thanh Quy leren. Deze beoefening van nederigheid zal ons voor altijd helpen ons besef van wie we zijn te behouden. We kunnen in zowel de Noordelijke als de Zuidelijke tradities zien dat er kloosterlingen zijn die gecorrumpeerd worden omdat ze tekort schieten in deze beoefening. Ze zien mensen voor hen buigen en denken dat deze mensen hun ego's vereren. Dat terwijl iedereen weet dat het zelf (het ego) het grootste obstakel is. Volgens de boeddhistische traditie is het zelf alleen maar een illusie.

Wanneer we de aarde aanraken hebben we de mogelijkheid om de illusie van het zelf los te laten. Met vijf punten van ons lichaam op de grond (twee knieën, twee ellebogen en het voorhoofd), openen we onze twee handpalmen naar boven toe. We zeggen in onszelf: "Gerespecteerde Wereldgeëerde, gerespecteerde spirituele en biologische voorouders, ik heb niets om trots op te zijn. Wat ik ook heb – mijn beetje talent en intelligentie – is op mij overgedragen door jullie, de Boedda en mijn voorouders. Ik ben alleen jullie voortzetting." Door diepgaand op deze manier te kijken, voelen we dat er in onszelf veel ruimte en vrijheid is en kunnen we het complex (het idee) van meerwaardigheid loslaten. En als we een minderwaardigheidscomplex hebben, kunnen we ook zo denken: "Gerespecteerde Wereldgeëerde, gerespecteerde spirituele en biologische voorouders, ik heb bepaalde zwakheden en tekortkomingen. Ook die zijn niet van mezelf, maar ze zijn door jullie op mij overgedragen. Omdat ik jullie voortzetting ben, beloof ik om te oefenen deze zwakheden in mezelf te transformeren en om aan jullie verwachtingen te voldoen."

Een kloosterleven moet zowel bescheiden als eenvoudig zijn. De tien voorschriften voor novicen, die we ontvangen op de dag dat we de kloostergemeenschap ingaan, zijn prachtige dharmavoorschriften. Het zesde voorschrift gaat over geen make-up of juwelen dragen, het zevende over ons niet laten meeslepen in wereldlijk amusement en het achtste over geen leven van materiële luxe leiden. "Bewust van het feit dat een monnik of non die leeft met teveel comfort of luxe vatbaar wordt voor zintuiglijk verlangen en trots, beloof ik mijn hele leven simpel te leven, met weinig verlangens. I neem me voor om niet op luxueuze stoelen te zitten of op luxueuze bedden te gaan liggen, geen zijde of geborduurde stoffen te dragen, niet in luxueuze vertrekken te leven en niet te reizen met luxe vormen van transport."

De schoonheid van een kloosterling bestaat uit bescheiden deugdzaamheid en het eenvoudige leven. Daarom houden monniken, na offergaven te hebben ontvangen, deze niet voor zichzelf, maar geven ze die aan de sangha, de kloostergemeenschap. Deze offergaven zijn voor hen die het echt nodig hebben. Het kloosterleven moet "onvoldoende zijn op het vlak van de drie basisbehoeften." Ons eten, onze kleding en ons onderdak moet niet meer dan voldoende worden.

Om deze beoefening juist te doen moeten we dus net een beetje tekort komen. Wanneer we eten moeten we bijvoorbeeld niet eten tot we helemaal verzadigd zijn. Wanneer we ons aankleden zouden onze kleren niet te comfortabel moeten zijn, laat staan te mooi. Wanneer we ergens verblijven, zou dat niet te comfortabel mogen zijn, laat staan te luxueus. Op basis van deze maatstaven kan men zien wie ware beoefenaars zijn en wie niet. Bij het aandoen van de monnikspij, krijgen we de waardigheid om respect en offergaven te ontvangen. Als we niet oefenen misbruiken we dit respect en deze offergaven en verliezen we ons dharmalichaam. Het dharmalichaam is het ware spirituele leven.

Thay is blij dat hij, zelfs op deze leeftijd, zich nog steeds in verlegenheid gebracht voelt wanneer een leken-beoefenaar een offergave doet aan Thay. Zoals jullie misschien al weten, leeft Thay net als jullie eenvoudig, en elke keer dat iemand een offergave aan Thay geeft houdt hij die niet voor zichzelf. In al onze kloosters hebben we het *Understanding and Love* programma (een hulpverleningsprogramma), en we verminderen onze consumptie om onze materiële middelen te kunnen delen met mensen in nood – de wezen, behoeftige bejaarden, arme kinderen zonder scholing of goede voeding en slachtoffers van armoede, ziektes en natuurrampen. We voeden ons mededogen en liefdevolle vriendelijkheid door middel van deze hulpverleningsprogramma's. En er zijn zoveel klooster- en leken- broeders en zusters, die ons altijd van harte hebben geholpen met dit werk. Dit is één van de grootste oorzaken van geluk voor de kloosterlingen. Het is de beoefening van het tweede voorschrift: tijd, energie en materiële middelen delen met diegenen die het echt nodig hebben. Ons geluk is in essentie gebaseerd op onze diepe aspiratie en ons broeder- en zusterschap; niet op onze consumptie. Jonge mensen komen in grote aantallen naar ons om in aanraking te komen met dit geluk. Door deel te nemen aan onze gemeenschap, kunnen zij oefenen hun gehechtheid en lijden los te laten, en zijn ze in staat om het geluk te proeven dat voortkomt uit een diepe aspiratie en vanuit werkelijk broederschap en zusterschap. Beide zusters die gisteren ingewijd zijn kwamen van rijke families. Ze waren hoogopgeleid en hadden meer dan genoeg voorwaarden voor een materialistisch en luxueus leven. Maar ze hebben van dat alles afgezien om te kunnen intreden. Hun ogen sprankelden toen ze de voorschriften voor novicen ontvingen. Dit bewijst dat ze een groot geluk ervaren en dat dit grote geluk gebaseerd is op diepe aspiratie en broederschap en zusterschap.

Thay herkent dat een revolutionair een vergelijkbare aspiratie moeten hebben als die van een kloosterling. De daad van prins Siddharta Gautama om de troon achter zich te laten om monnik te worden, was ook een revolutionaire daad. We kunnen wereldlijke gehechtheid loslaten omdat we verheven aspiraties hebben. Een revolutionair moet ook verheven aspiraties bezitten; anders kan hij/zij het materiële leven niet loslaten om het pad van dienstbaarheid voor zijn/haar land te bewandelen. En net als de kloosterlingen moet een revolutionair een eenvoudig leven leiden, niet bezwaard door roem of voordeel. Iemand die werkelijk revolutionair is leeft eenvoudig net als een kloosterling en zijn/haar geluk is vergelijkbaar met dat van een kloosterling. Dat betekent dat zijn geluk bestaat uit een diepe aspiratie en een gevoel van kameraadschap. "Jouw mouwen, gescheurd tot aan de schouder; en mijn broek, versleten en op twee plekken opgelapt. Toch glimlachen we; zelfs met onze voeten, koud zonder schoenen. We houden van elkaar en we houden elkaars hand vast" (uit een revolutionair liedje). Op dezelfde manier kan een politieagent ook een revolutionair persoon zijn. De politieagent kan ook gelukkig leven met zijn revolutionaire ideaal en zijn kameraadschap zoals de kloosterlingen.

Onder degenen die in de Verenigde Staten de Veertien Aandachtsoefeningen ontvangen hebben, was een inspecteur van politie genaamd Cheri Maples. Zij oefende heel goed in de Plum Village traditie. In het begin ontving ze de Vijf Aandachtsoefeningen, na vele jaren ontving ze de Veertien Aandachtsoefeningen en in 2008 ontving ze de lampransmissie en werd leken-dharmaleraar. In feite had Cheri Maples haar verantwoordelijkheden als dharmaleraar al uitstekend vorm gegeven in de

voorgaande tien jaar. Ze bracht de beoefening over op mensen die belast waren met het bewaren van de vrede in de samenleving - politieagenten, advocaten, rechters en de mensen in het gevangeniswezen.

Cheri Maples was al twintig jaar bij de politie en zij had de leiding over de werving, het ontslag, en de opleiding van nieuwe en al aanwezige agenten. Van deze twintig jaar heeft Cheri Maples gedurende veertien jaar volgens de Plum Village-traditie beoefend. Deze beoefening hielp Cheri heel goed om te transformeren en het maakte haar enorm succesvol in de opleiding, distributie, en plaatsing van de politieagenten. Omwille van dit grote succes werd ze uitgenodigd om een hoge positie in het *Department of Corrections* (gevangeniswezen) en *Department of Justice* (justitie) te gaan bekleden. In deze functies heeft Cheri meer dan 1500 mensen opgeleid in de technieken die ze van Plum Village geleerd heeft, waaronder politieagenten, advocaten, rechters, en ambtenaren. Cheri implementeert momenteel deze beoefening om zowel degenen te helpen die in de gevangenissen werken, als de gevangenen zelf.

In 2003 organiseerde Cheri een retraite voor 650 mensen, voornamelijk politieagenten en andere strafrecht deskundigen in Madison, Wisconsin. Thay en de Plum Village-sangha werden uitgenodigd deze retraite te leiden. In deze retraite werd er geen wierook geofferd en was er geen gezang of ceremonie. Er was alleen de oefening om lichaam en geest te kalmeren en transformeren, de oefening om onze diepste aspiratie en broeder-/zusterschap te doen herleven en te voeden, en de oefening een spirituele dimensie in ons professionele leven in te brengen zodat we meer succesvol kunnen zijn in ons beroep en meer vreugde hebben in ons dagelijkse leven. Deze retraite was zeer succesvol. Stel het je eens voor, m'n kinderen, gedrongen en gespierde Amerikaanse politieagenten die met zachte en vrije stappen loopmeditatie doen, met kalme ademteugen zitmeditatie doen, diep luisteren en liefdevol spreken met een stabiele zithouding. Het leven van politieagenten en de mensen die voor het gerecht werken is vaak vol stress en lijden. Weet je dat er elk jaar 300 politieagenten in de V.S. zelfmoord plegen met hun eigen wapens? Dit noemen ze "het eigen geweer opeten". Het aantal politieagenten dat met hun eigen wapen zelfmoord pleegt is twee keer zo hoog als het aantal dat door gangsters en criminelen wordt neergeschoten. De gevangenisbewakers zijn zo vol stress, omdat ze regelmatig te maken hebben met de energie van geweld in de gevangenis en in zichzelf. Statistisch gezien hebben gevangenisbewakers na 20 jaar dienst in dit veld slechts een gemiddelde levensduur van 58 jaar.

Ongetwijfeld hadden de politieagenten en bewakers die naar Bat Nha kwamen en moeilijkheden veroorzaakten voor Thays kinderen in Bat Nha ook een hoop spanning en lijden in zich. Zij zijn immers ambtenaren en ze moeten de bevelen van hun meerderen volgen. Ze worden in veel gevallen gedwongen om dingen te doen waardoor ze zich verscheurd voelen in lichaam en geest. Toen Thays baby-monniken een brief schreven naar de politieagenten, waren jullie in staat dit in te zien en Thay was in stilte heel trots op jullie toen Thay deze brief las. Het salaris van de politieagent is niet voldoende om van te leven; Thay is zich daarvan bewust en een aantal politieagenten moet hun macht en positie gebruiken om meer geld te krijgen, en bijgevolg raken ze geleidelijk hun aspiratie om het land te dienen kwijt.

Cheri Maples zei dat, toen ze in 1984 bij de politie kwam, haar diepste aspiratie was om voor de vrede te werken en een einde te maken aan geweld en onrecht. Dat was de essentie van haar aspiratie. Cheri schreef in het voorwoord van één van Thays boeken: "Ik raakte snel diep vertrouwd, welhaast iedere nacht, met het lijden veroorzaakt door armoede, racisme, sociale ongelijkheid, diefstal, seksueel misbruik, huiselijk geweld, onzorgvuldige consumptie en onderdrukking. Ik verlangde sterk naar vrede, maar begreep niet dat vrede in mijn eigen hart begon. Ik voelde me overweldigd door het lijden waarvan ik getuige was, veroorzaakt door onbegrip bij de bevolking en door de politiek op mijn eigen afdeling.

Deze misplaatste woede van anderen wakkerde mijn eigen ongeduld en woede aan. Ik begon mijn baan op een mechanische manier uit te voeren. Ik dronk teveel alcohol en werd boos en depressief. Als gevolg daarvan bracht ik lijden in de relaties met mijn familie en met anderen.”

Door in contact te komen met de Plum Village-traditie, leerde ze dat ze een wapen kon dragen met bewuste aandacht. Cheri begon te transformeren en ze was in staat haar diepe aspiratie te doen herleven. Uiteindelijk kon Cheri haar land en haar mensen op een diepe manier dienen. Cheri's geluk nam enorm toe dankzij haar beoefening. Toen ze hoorde dat jullie uit Bat Nha waren gezet en onder strikt toezicht kwamen in de Phuoc Hue Tempel, schreef ze een brief naar de president en naar de minister voor Openbare Veiligheid om hen te vragen hierin tussenbeide te komen, zodat jullie veilig konden terugkeren naar jullie beoefening op de plek waar jullie zijn ingewijd. Cheri heeft Thay een kopie van die brief gestuurd.

Als Cheri succesvol kon oefenen, haar aspiratie kon laten herleven om haar land te dienen, vreugde te vinden in haar leven van dienstbaarheid, dankzij haar toegewijde spirituele beoefening, is het dan niet evengoed waar, mijn kinderen, dat onze politieagenten hetzelfde kunnen doen, in het bijzonder omdat we weten dat veel van deze agenten en politiemannen uit boeddhistische gezinnen komen. In de brief die ze naar de president en naar de minister voor Openbare Veiligheid schreef, deelde Cheri haar hoop dat er in de toekomst retraites zouden zijn voor ambtenaren in Vietnam, net zoals de retraite in Wisconsin, en dat de politieagenten en andere ambtenaren van de Verenigde Staten naar Vietnam zouden kunnen komen om samen te oefenen met de politieagenten en andere ambtenaren in Vietnam. De retraite in Wisconsin was een groot succes, hoewel het geen gemakkelijke retraite was. In het begin waren het lijden en de vooroordelen zeer sterk, maar tijdens de retraite werden ze geleidelijk aan getransformeerd. Het thema van de retraite was “De vrede bewaren”. Dit thema doet Thay denken aan een kinderliedje in het noorden, “Oom agent, we zien je heel graag. Met het geweer aan de schouder bewaar je de vrede.” De oefeningen in bewuste aandacht die tijdens de retraite werden aangeboden, hadden een extreem positieve invloed op zowel de politieagenten als de gemeenschap. Cheri schreef in haar brief: “Ik ben ervan overtuigd dat, ten gevolge van Thich Nhat Nanh's onderricht, ons departement getransformeerd werd – van politieagenten leunend op onze autoriteit naar vredesagenten leunend op onze relaties met de mensen in de gemeenschap.”

De retraites georganiseerd voor politieagenten, congresleden en ambtenaren werden in een niet-sektarische geest gehouden. Er waren geen religieuze of ceremoniële elementen zoals in andere retraites, omdat religie en staat gescheiden moeten blijven volgens de wetten van de westerse democratische landen. Thay en de sangha hebben dat principe gerespecteerd; dus tijdens die retraites hadden we niet de bedoeling deelnemers te bekeren tot boeddhisten. We wilden deze beoefenaars alleen maar helpen hun lijden en interne moeilijkheden te transformeren en hun vertrouwen in de idealen van broeder-/zusterschap te laten herontdekken.

De studie in onze Boeddhistische Instituten zijn meer theoretisch dan praktisch. Deze praktische oefeningen moeten geïmplementeerd worden in de basis, de middelbare en de hogere niveaus van de Boeddhistische Instituten, zodat het boeddhisme werkelijk toepasbaar wordt in het dagelijkse leven. Alleen met deze oefeningen kan een beoefenaar zijn/haar monastieke aspiratie herstellen en stabiliseren, en niet verstrikt raken in roem en winst. Deze oefening komt ook ten goede aan de middelbare scholen voor openbare veiligheid, de politieuniversiteiten en de veiligheidsinstituten. Het kan aangeleerd worden als deel van het curriculum en beoefend zonder de schijn van religie te hebben, net als tijdens de retraite in Wisconsin. Thay stelt voor dat het hoofd van het Departement voor Veiligheid en Internationale Samenwerking dit voorstel uitgebreid met dharmaleraar Cheri Maples zou kunnen bespreken. Het is

mogelijk dat onze dharmaleraren ook zouden kunnen bijdragen tot het onderricht en de beoefening in deze trainingscentra voor politieagenten en andere ambtenaren. Wanneer we een bijdrage kunnen leveren aan ons land en volk, is het, zelfs wanneer we ervan beschuldigd worden communisten te zijn, okay zolang het werk mensen helpt om minder te lijden. Als de agenten lijden, lijdt het volk ook. Wanneer de agenten lijden in zich hebben en het niet kunnen verwerken, zal hun pijn uitstralen naar hun gezinnen en naar het volk. Wanneer politieagenten corrupt zijn en hun macht misbruiken, is dit niet alleen jammer voor de politieagenten en voor de overheid, maar ook in het bijzonder, jammer voor het volk. We zouden onderricht moeten geven op zo'n manier dat het beleid van de Departementen tegemoet komt aan de ware noden van het volk, zo kan dat onderricht werkelijk van nut zijn.

M'n kinderen, in de geschiedenis verschijnt er eens in de zoveel tijd een grote spirituele leider die de boeddhistische traditie zuivert en vernieuwt. Zo is er Nagarjuna, Deva, Asanga, Vasubhandu, Tran Na, Tzuantzan, de Zesde Patriarch Hui Neng, Linchi, Tri Gia en Than Hoi, allen revolutionairen, die het vermogen hadden om het boeddhisme te verjongen, zodat het beter in staat is de nieuwe sociale situatie te dienen. De grote Leraar T'ai-hsu riep in de jaren 30 van de vorige eeuw op tot "Revolutie in het onderricht! Revolutie in de voorschriften! Revolutie in de eigendommen!" Veel mensen in de kloostergemeenschap in ons land hebben naar deze oproep geluisterd en hard gewerkt om manieren te ontwikkelen om boeddhisme te doen bloeien. Thay heeft ook gedurende zijn hele leven geprobeerd deze roeping te verwezenlijken. Als er geen revolutie is in de leerstellingen, is het moeilijk het onderricht toe te passen in het moderne leven. Daarom is vanuit geëngageerd boeddhisme toegepast boeddhisme ontstaan. Als er geen revolutie is in de leer, zullen de traditionele voorschriften en aandachtige omgangsvormen niet in staat zijn om te gaan met de hedendaagse sociale crisis, de corruptie en het sociale kwaad in onze huidige samenleving. Daarom hebben we nu de herziene Vijf Aandachtsoefeningen, de herziene Tien Novice Voorschriften, de Orde van Interzijn en de herziene Pratimoksha. Als er geen verandering zou zijn in de omgang met eigendom en bezittingen en we afhankelijk zouden blijven van de offergaven en donaties van leken, hoe zouden we dan genoeg vrijheid kunnen hebben om de revolutie in het onderricht en de voorschriften te realiseren en om bij te dragen aan het werk van betere opbouw van een samenleving die democratisch en gezond is. Zonder revolutie in de leer, de voorschriften en in het monastieke omgaan met eigendom zou het boeddhisme vervallen, gecorrumpeerd en levenloos worden en niet kunnen blijven bloeien of ontwikkelen en dus uitsterven. Een politieke organisatie is hetzelfde; als er geen revolutionair vuur is om het te voeden, zal het vervallen en gecorrumpeerd worden. Het zal ingaan tegen zijn oorspronkelijke aspiraties en de mensen die zich bij de organisatie proberen aan te sluiten zullen dat alleen doen omwille van de voordelen en niet omwille van hun idealen.

Tijdens de reis naar Vietnam in 2007 had Thay de mogelijkheid om persoonlijk verschillende tempels in Hanoi te bezoeken en waar te nemen. In de hal van de Boeddha, in de hal van de patriarchen, in de voortuin, waar er ook maar beelden waren van de Boeddha, de boddhisattva's, arhats, patriarchen, dharmabeschermers en de Heilige Moeder waren tentoongesteld, was er geld in de handen van deze standbeelden geduwd. Thay had het gevoel dat die Boeddha's, boddhisattva's, arhats, patriarchen, enzovoort allen mensen waren geworden die steekpenningen ontvingen. Ze waren godheden geworden die alleen de mensen beschermden die hen omkochten. Dit beeld toont ons dat de spirituele wereld onze menselijke wereld weerspiegelt; de overtuiging weerspiegelt dat zij die corruptie niet accepteren nooit succesvol zullen zijn en niet veel zullen kunnen bereiken. Thay vroeg zich af of Bat Nha misschien niet kon blijven bestaan omdat Bat Nha deze regel niet accepteerde. Sommige mensen zeggen dat als water te zuiver is er geen vissen in kunnen leven. Is die waarheid hier van toepassing? Nee, Thay wilt die waarheid niet geloven. We hebben voldoende eerbare mensen, ware beoefenaars in ons land die niet omgekocht zijn door roem of geld. En jullie, Thays kinderen, hebben hun voetstappen gevolgd, zelfs

ondanks het feit dat rond jullie veel kloosterlingen waren die hun beginnersgeest zijn kwijtgeraakt en die slechts zoeken naar materieel en emotioneel gemak om hun leven te bevredigen – een leven beroofd van zinvolle idealen en een gevoel van broeder- en zusterschap.

In de intellectuele, humanitaire en politieke wereld zijn er nog steeds mensen die integriteit en eerlijkheid hebben; die liever arm zouden blijven dan hun geweten verliezen. De vader van onze Oudere Broeder Phap Hoi was een heel eerlijk en oprecht kaderlid die tevreden was zijn hele leven bescheiden te leven om zo zijn integriteit en deugdzaamheid te voeden. Daardoor hebben we nu Oudere Broeder Phap Hoi en zovele anderen die, dankzij hun vertrouwen in de traditionele waarden van ons land, in staat zijn integriteit te behouden in hun eigen leven.

De zaadjes van de Boeddha-dharma, de zaadjes van de oefening in bewuste aandacht die de afgelopen jaren gezaaid zijn, beginnen te ontkiemen. Blootgesteld aan de beoefening, blootgesteld aan de sangha, beginnen de goede zaadjes van diepe aspiratie en geluk, die in het hart van deze jonge mensen zijn, fris te groeien. Zowel de jonge kloosterlingen als de jonge leken-beoefenaars beginnen een prachtig spiritueel pad te zien dat een nieuwe horizon kan openen van broeder en zusterschap en van een diepgaand verlangen de mensheid te dienen. De ‘Cheri Maples’ van Vietnam beginnen tevoorschijn te komen. Er zijn jonge beveiligingsagenten en jonge politiemannen die met ons komen oefenen en die beginnen te transformeren. Jullie hebben de kans gehad om sommige van deze agenten te ontmoeten. Een politieagent had ons zijn inzicht toevertrouwd dat men met een rusteloze geest niet kan helpen vrede brengen in de maatschappij, en dat men met een verontruste geest de situatie alleen maar erger maakt. Dit zelfde inzicht had Cheri Maples ook ontdekt. De hartverscheurende situatie in Bat Nha is het bewijs voor deze verstoring in het hart van het volk. Door angst, door wrok, door verkeerde waarneming, hebben zij die verantwoordelijk zijn voor beveiliging zo’n openbare wanorde veroorzaakt en het beeld van onze natie in de internationale gemeenschap bezoedeld. Eén van die ‘Cheri Maples’ van Vietnam heeft intussen haar intentie kenbaar gemaakt om geordineerd te worden als non.

Slechts enkele dagen geleden heeft een jonge aspirant in Mountain Cloud Hamlet, genaamd T.M.T. een brief geschreven die ons heeft geraakt en ons heeft doen inzien dat het heilige vuur van het ideaal van broederschap en zusterschap makkelijk opnieuw kan worden ontstoken in de ziel van jongeren. In haar brief ‘Achter de Aureool’ heeft T.M.T. haar vastberadenheid en bereidheid getoond om haar beperkingen los te laten – de rijkdom, autoriteit en invloed – om in te treden en eenvoudig en gelukkig te leven met de diepzinnige aspiratie de mensheid en al wat leeft te dienen. De hele familie van T.M.T. was hiertegen gekant en iedereen dacht dat ze gek was. Wat denken jullie hiervan, m’n kinderen? Als T.M.T. gek was, dan is die waanzin niet verschillend van de waanzin van Prins Siddhartha die de troon opgaf om het kloosterleven in te gaan. Wie was Siddhartha? Siddhartha was een jongeman die de vastberadenheid bezat om alles los te laten en op zoek te gaan naar een prachtig ideaal. Siddhartha had het revolutionaire vuur in zijn hart, wat hem van voldoende energie voorzag om af te zien van zijn speciale voorrechten en comfort. Wie is Siddhartha? Siddhartha is niemand anders dan de T.M.T. van vandaag. Wij zijn de jongeren die op zoek zijn naar dit prachtige ideaal. Wij zijn de voortzetting van Siddhartha. Siddhartha is daar, aanwezig in ons thuisland, waardoor we nog steeds hoop kunnen hebben. Jongeren die het kloosterleven ingaan hebben een sterke beginnersgeest, net als revolutionairen. We moeten allen onze beginnersgeest onderhouden om te kunnen slagen. Met onze beginnersgeest zullen we niet bezwaard zijn door roem en rijkdom. Met onze beginnersgeest intact, kunnen we vrij zijn en bevrijd worden. De beoefening van de Boeddha is om water te geven aan de zaadjes van dankbaarheid, van mededogen, van wijsheid en van moed binnenin ons zelf. De pijnlijke gebeurtenissen in Bat Nha hebben het hart van zovele mensen in en buiten ons land doen ontwaken en hebben geholpen om het vuur van idealen en de essentie van moed te doen herleven. De dichter Hoang Hung schreef in zijn artikel “Vierhonderd Bat Nha

Bellen” dat de petitie die hij was gestart voor de bescherming van de Bat Nha sangha de handtekeningen bevatte van gerenommeerde mensen in wetenschap, literatuur en kunst – mensen die “nooit eerder hadden deelgenomen aan welke openbare uiting dan ook tegen de overheid”. Dat betekent dat hun zaadjes van mededogen en moed water hadden gekregen, waardoor ze niet aarzelden de petitie te ondertekenen. Eén van hen zei “In het verleden was ik heel bang om bij dit soort dingen betrokken te worden, maar deze keer zou ik, als ik mijn stem niet had verheven, te laf zijn geweest en geen vrede met mezelf kunnen hebben.” En natuurlijk waren deze mensen, na het ondertekenen van de brief, blij om te beseffen dat er nog steeds integriteit in hun hart was. De ijverige beoefening van Thays kinderen in Bat Nha heeft water gegeven aan de goede zaadjes in mensen – boeddhisten en niet-boeddhisten, in het land en daarbuiten, medeburgers of vreemdelingen. Deze zaadjes zijn die van vertrouwen, van liefde en van moed. De weg van geen-geweld en geen-haat van Thays kinderen heeft vertrouwen opgewekt in een meer zachtaardige menselijkheid voor de toekomst, liefde aangewakkerd in het hart van mensen en in iedereen de deugd van geen-angst doen herleven die al in hen aanwezig was. De Hoog Eerwaarde monniken hebben hun stem laten horen. Boeddhistische novicen hebben hun stem laten horen. Studenten hebben hun stem laten horen. Geleerden en intellectuelen hebben hun stem laten horen. Kleine zelfstandigen hebben hun stem laten horen. Kaderleden en partijleden hebben hun stem laten horen. Vrienden van verschillende religies hebben hun stem laten horen. De wereld heeft haar stem laten horen. Bat Nha heeft, zoals een geurende lotus, zoveel mooie genegenheid van mensen doen herleven. Onze oefening van “de goede zaadjes water geven” brengt zo snel de oogst van liefde en geluk.

Mijn lieve kinderen, door diep te kijken zullen jullie zien dat de mensen die verantwoordelijk waren voor de ontruiming van de Bat Nha sangha, gehandeld hebben in strijd met onze beoefening. Zij hebben alleen de negatieve zaadjes water gegeven. Zij hebben bedreigd en gelogen om de zaadjes van angst in ons water te geven. Ze beweerden dat de Bat Nha sangha met politiek bezig was. Ze beweerden dat het bestaan van de Bat Nha sangha een bedreiging was voor de nationale veiligheid. Ze plakten de term ‘reactionair’ op de Bat Nha sangha. Een generaal-majoor van de Centrale Raad voor de Veiligheid werd naar Bat Nha gestuurd, alsof jullie een groep vijandige rebellen waren. Integendeel, jullie zijn slechts ware beoefenaars die geen interesse hebben in politiek en alleen maar veilig willen oefenen onder de bescherming van de Boeddhistische Congregatie en de wetten van het land. Ze hebben arme en ongeletterde mensen ingehuurd, mensen die niet boeddhistisch zijn en niets wisten van de boeddhistische leer, om voor hen het werk te doen jullie aan te vallen en te verdrijven uit het klooster. Ze hebben die mensen voorgelogen en gezegd dat jullie de tempel hadden gestolen, dat jullie reactionair waren, dat jullie “slangen in huis brachten om de kip te bijten”, en dat jullie een bedreiging voor de nationale veiligheid waren. In feite hebben ze de zaadjes van misverstand, van verdachtmaking en haat in de andere landgenoten water gegeven. Toen deze mensen de vrede in hun geest kwijtraakten, waren ze in staat te misbruiken, te vernietigen, binnen te dringen in het kloostereigendom en geweld toe te brengen aan de menselijke waardigheid van eigen landgenoten. Hoe kunnen anders boeddhisten ertoe komen soetra’s te verbranden, beelden te verbranden, uitwerpselen naar de *Venerables* (hoge monniken) te gooien, de kleren van de kloosterlingen te scheuren, kloosterlingen zoals vuilzakken rond te sleuren en inbreuk te maken op hun lichamelijke integriteit? Thay heeft gezien dat hun acties heel gevaarlijk waren en dat in de toekomst de ambtenaren die zulke mensen hebben ingehuurd zelf ook het slachtoffer zouden kunnen worden van dezelfde mensen.

Wanneer we wat zorgvuldiger kijken, kunnen we zien dat niet alleen de Bat Nha sangha slachtoffer was van een fout beleid, maar dat de lokale autoriteiten en de lokale burgers ook slachtoffer waren van dit beleid. Jonge beveiligingsagenten en andere administratieve ambtenaren hadden orders gekregen om Bat Nha te elimineren en al het mogelijke te doen om deze taak uit te voeren, ook al ging dit in tegen morele principes. Mensen zeggen dat die taak zelfs met tegenzin moet worden uitgevoerd, voor de Partij,

voor het regime, voor de nationale veiligheid. We onderdrukken dan onszelf om te geloven dat we dit doen ten behoeve van het volk en de natie. Maar in het diepste van ons bewustzijn weten we dat deze daden onrechtvaardig zijn en ingaan tegen moraliteit. Ons geweten is verstoord. Onze familieleden kijken naar ons met twijfel en wrok. Onze landgenoten kijken naar ons met hoon, minachting en schande. Het lijden van een ambtenaar met een laag loon is relatief klein in vergelijking met de minachting van familieleden en landgenoten; dat is het echte lijden. Verlies van vrede en zelfrespect is een groot lijden. Dit is een enorm verlies. In een oorlog zijn er altijd grote verliezen – het aantal doden, het aantal gewonden en vermisten. In gevechten zoals die in Bat Nha is de schade enorm, hoewel niemand is gestorven. De schade aan onze menselijke waardigheid, ons geweten, ons ideaal, onze vaderlandsliefde en aan het beeld van ons land op het internationale toneel. We hebben niet alleen ons land tot schande gebracht in plaats van het te verbeteren, toen we gedwongen werden tot deze niet te rechtvaardigen gevechten. Uiteindelijk zijn we allemaal – jonge kloosterlingen, ambtenaren en beveiligingsagenten – slachtoffers.

Een beleid dat ons land en volk ten goede komt is altijd gebaseerd op een correcte zienswijze, wat we in het boeddhisme “juiste zienswijze” noemen. Als onze geest versluierd is door hebzucht en verlangen, angst en twijfel, kunnen we niet de juiste zienswijze hebben en is onze kijk verstoord en niet in overeenstemming met de realiteit. Deze zienswijze wordt verkeerde zienswijze genoemd. Bat Nha zien als een bedreiging voor de nationale veiligheid is een heel verkeerde zienswijze. Het is moeilijk te begrijpen hoe zo’n absurde gebeurtenis tot stand kon komen. Omwille van die verkeerde zienswijze, is er het verkeerde denken dat Bat Nha met alle mogelijke middelen moet worden uitgeschakeld. Verkeerd denken leidt tot verkeerd spreken en verkeerd handelen. Zeggen dat de situatie van Bat Nha een intern conflict is, dat de overheid en de openbare veiligheidsagenten zich niet bemoeid hebben met Bat Nha, dat Bat Nha bij politiek betrokken is, enzovoort – al deze beweringen zijn niet juist, maar verkeerd spreken. Vervolgens is er een soort foutief handelen, dat we verkeerd handelen noemen. De vernieling, de uitzetting, de arrestaties en de inbreuk op menselijke waardigheid – al deze handelingen veroorzaken lijden in de gemeenschap die wij beloven te dienen, en lijden in onszelf. De oorzaak van al dit lijden kan worden teruggebracht tot verkeerde zienswijze. Vanwege die verkeerde zienswijze, hebben we verkeerd beleid dat schadelijk is voor land en volk.

Om het vertrouwen en de vitaliteit in de boeddhistische gemeenschap te doen herleven, moeten de ware spirituele beoefenaars, vooral zij die niet langer posities bekleden in boeddhistische organisaties, manieren vinden om samen te komen. Door angst en achterdocht hebben mensen met opzet de boeddhistische organisatie gecontroleerd. En de manier van controle die tot nu toe gebruikt is, is om de organisaties te infiltreren zodat die mensen kunnen manipuleren en controleren. Alleen een corrupte boeddhistische notabele zou gemanipuleerd kunnen worden. Maar als een notabele volledig integer is kunnen ze hem niet manipuleren. De infiltratie van zulke corrupte mensen in de boeddhistische organisatie tast die organisatie aan. Er zijn documenten uitgebracht door de organisatie in een taalgebruik dat niet de ware taal van de boeddhistische traditie is. Iedereen weet dat die documenten op voorhand werden voorbereid om door de boeddhistische notabelen ondertekend te worden. Hoe kan de boeddhistische organisatie met zulke corruptie werkelijk bijdragen aan leiding geven? Als een religieuze organisatie gecontroleerd werd tot op het punt dat ze verlamd raakte en niet meer durfde haar stem te verheffen om haar kinderen te beschermen, dan heeft die organisatie niet langer genoeg vertrouwen en kracht en niet genoeg reputatie om leiding te geven.

Thay denkt dus dat de ware ervaren beoefenaars samen zouden moeten komen en hun stem moeten verheffen om de jongere generatie boeddhisten te leiden en de nodige energie over te dragen op de boeddhistische organisatie, zodat deze organisatie de mogelijkheid krijgt om te ontwaken en vooruit te

gaan. Hetzelfde is waar voor een revolutionaire organisatie. De waardige en ervaren revolutionairen moeten ook samenkomen en hun stem verheffen. Hun stem verheffen om de jonge generatie te leiden, om vertrouwen te wekken in hen en om te helpen het heilige vuur van de revolutie, dat binnen de eigen organisatie aan het uitdoven is, terug te doen oplaaien. Om alles te doen wat we kunnen zodat zij die zich aansluiten bij de revolutionaire organisatie idealen hebben, het enthousiasme van de jeugd hebben, en het vermogen hebben om macht en roem los te laten. Anders zal de organisatie alleen opportunistische elementen aantrekken die als enige doel hebben het zoeken van prestige en macht. Zo'n organisatie is niet langer een revolutionaire organisatie, vooral niet wanneer diens oudere leden, verstrikt in functies en macht, een extravagant en luxueus leven leiden, met grote bankrekeningen in buitenlandse banken. Wanneer ze beroofd zijn van het revolutionaire vuur in hun hart, hoe kunnen ze zichzelf dan kameraden noemen zonder zich te schamen?

Omdat ze Bat Nha wilden ontmantelen hebben ze verhalen gefabriceerd over hoe de kloosterlingen in Bat Nha betrokken zijn bij politiek, tegen het regime zijn, tegen de congregatie zijn, en dat er met Bat Nha moest worden omgesprongen als met een reactionaire organisatie. "Zuiver water dat men probeert tot pap te roeren" (Een gezegde dat betekent: de waarheid kan niet omgezet worden in een leugen hoe hard men dit ook probeert.) In de brief van aspirant T.M.T. staat een zin, "...om een hond te kunnen afmaken, moet men zeggen dat de hond dol is." Dit is een wetmatigheid die duizenden jaren bestaat en die alleen idioten niet begrijpen. Waarom zou je je willen aansluiten bij Bat Nha? Dat pad leidt tot de deur van de dood. Als de mensen het willen vernietigen, zal het vroeger of laat wel vernietigd worden; dat is onvermijdelijk.

Maar ongetwijfeld hebben Thays kinderen ontdekt dat dit geval in Bat Nha een bijzonder geval is geworden. Omwille van jullie gedrag, omwille van jullie pure druppels tranen van niet-geweld en niet-haat beseft iedereen in de wereld nu dat het geen dolle of wilde hond is en dat men misschien deze Bat Nha-hond nooit zouden moeten of mogen afmaken. Onze burens in binnen- en buitenland hebben ingezien dat het een slimme hond is en dat we zijn leven moeten redden omdat een slimme hond onze deuren en huizen kan bewaken.

Mijn lieve kinderen, denk er alsjeblieft aan zacht en diep te ademen voor Thay en bewust en vredig te wandelen voor Thay. En laat ons, ongeacht de omstandigheden, oefenen elke dag van harte te beleven. We moeten oefenen oprecht te leven en dingen te zien met de ogen van mededogen. Vandaag is het bestanddeel van waaruit morgen wordt gebouwd. Daarom moeten we vandaag op een prachtige manier leven. Thay heeft veel geloof en vertrouwen in jullie. De helende energie van de Drie Juwelen beschermt ons allen. Jullie moeten toegewijd oefenen met het gatha-gedicht over "Toevlucht nemen in het eiland in onszelf." Zoek geen ander toevlucht behalve het eiland in jezelf. Dit waren de woorden van de Wereldgeëerde om dat in onze herinnering te brengen.

Thay zal, wanneer hij terug in Plum Village is, opnieuw de gelegenheid hebben jullie te schrijven.

Je leraar,
Nhāt Nạnh